

TEZA:

W niniejszej sprawie nastąpiło cofnięcie zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonego na postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego o odmowie tymczasowego zawieszenia radcy prawnego w czynnościach zawodowych, co skutkowało pozostawieniem zażalenia bez rozpoznania przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny.

Zgodnie bowiem z art. 432 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, cofnięty środek odwoławczy sąd odwoławczy pozostawia bez rozpoznania, chyba że zachodzi jedna z przyczyn wymienionych w art. 439 lub art. 440 k.p.k.

WO -148/22

POSTANOWIENIE

z dnia 19 października 2022 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Krzysztof Górecki /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Katarzyna Drożdż-Najbor

SWSD Leszek Krupa

Protokolant: Piotr Ciepiński

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2022 r. na posiedzeniu

zażalenia pokrzywdzonego na postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP z dnia 10 czerwca 2022 r., sygn.. akt D 1/21 o odmowie tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych radcy prawnego R. D., nr wpisu (...)

postanawia:

1. pozostawić zażalenie bez rozpoznania;
2. kosztami postępowania zażaleniowego obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w dniu 10 czerwca 2022 r., w sprawie o sygn.. akt D 1/21 wydał postanowienie o odmowie tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych radcy

prawnego R. D., nr wpisu (...). Postanowienie to zaskarżył w całości pełnomocnik pokrzywdzonego D. S.A. z siedzibą w B., zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

- art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez oparcie rozstrzygnięcia wyłącznie na części materiału dowodowego ujawnionego w toku postępowania dyscyplinarnego oraz naruszenie zasady obiektywizmu w zakresie obowiązku badania i uwzględnienia także okoliczności przemawiających na niekorzyść obwinionego prowadzących do ustalenia, że doszło do naruszenia tajemnicy zawodowej i obowiązku zachowania lojalności, działania w warunkach konfliktu interesów poprzez udzielanie porad prawnych, konsultacji oraz udział w kolejnych procesach przeciwko podmiotom na rzecz których świadczył uprzednio pomoc prawną, tj. D. oraz L. G., wykorzystując wiedzę dotyczącą pokrzywdzonego, jak również nieuwzględnienie wysokiego prawdopodobieństwa, że obwiniony dopuści się ponownie dalszych przewinień dyscyplinarnych;
- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, jego błędną ocenę i wywiedzenie z ich treści nieuprawnionych wniosków w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej obwinionego, przy jednoczesnym naruszeniu zasady kontrolowanej oceny dowodów, zgodnie z którą organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych a także wykluczeniu, poza zakres kryteriów zaistnienia przesłanki "szczególnie uzasadnionych okoliczności sprawy", wpływu dalszego wykonywania zawodu przez obwinionego dla istotnych dóbr prawnych i dodatkowo błędnym utożsamieniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych radcy prawnego z katalogiem kar dyscyplinarnych (art. 65 ust. 1 ustawy o radcach prawnych) i oceni zgromadzonego w sprawie materiału przez pryzmat karania obwinionego, nie zaś poprzez aspekt prewencji indywidualnej i ogólnej; a w konsekwencji powyższych naruszeń:

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na nieprawidłowym uznaniu, iż w przedmiotowej sprawie nie występują szczególnie uzasadnione okoliczności sprawy w rozumieniu art. 65² ust. 1 ustawy o radcach prawnych uzasadniające decyzję o tymczasowym zawieszeniu obwinionego w czynnościach podczas gdy okoliczności sprawy, waga zarzucanych obwinionemu czynów,

postawa samego obwinionego, a także prawidłowa, pozbawiona przywołanych wyżej wad proceduralnych, ocena zgromadzonego dotychczas materiału dowodowego w postaci w szczególności: (i) wyroku Sądu Okręgowego z 12.11.2020 r., sygn. akt IX GC 262/19, (ii) postanowienia Sądu Okręgowego z 5.03.2019 r. sygn. akt IX GCo 65/19, (iii) postanowienia Sądu Apelacyjnego z 15.10.2019 r., sygn. akt I AGz 188/19 (iv) wyjaśnień Obwinionego, (v) zeznań świadków Ł., R. K., W. P., (vi) pełnomocnictwa z 14.10.2019 r. udzielonego R. D. przez G. G., (vii) wyciągu z transkrypcji rozprawy z 23.08.2019 r., sygn. III RC 136/19, (viii) postanowienia (...) Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 9 marca 2021 r., sygn. sprawy (...), (ix) decyzji Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 16 kwietnia 2021 r., sygn. sprawy (...), wskazuje na słuszność argumentacji podniesionej we wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP przemawiającej za zastosowaniem wobec obwinionego tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych radcy prawnego z uwagi na fakt, że waga dotychczasowych naruszeń oraz aktywne wykonywanie zawodu uzasadnia przekonanie, że możliwość popełnienia przez obwinionego kolejnych deliktów dyscyplinarnych jest co najmniej prawdopodobna, a zatem zachodzi konieczność ochrony uczestników obrotu prawnego, w tym w szczególności potencjalnych klientów obwinionego przed nienależytym wykonywaniem czynności zawodowych.

Pełnomocnik pokrzywdzonego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez tymczasowe zawieszenie radcy prawnego R. D. w czynnościach zawodowych.

W dniu 12 sierpnia 2022 r. do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego KIRP wpłynęło pismo pełnomocnika pokrzywdzonego o cofnięcie zażalenia.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP ustalił i zważył, co następuje:

Przepis art. 431 § 1 k.p.k. stanowi, iż środek odwoławczy można cofnąć. Natomiast, zgodnie z art. 432 § 1 k.p.k., cofnięty środek odwoławczy sąd odwoławczy pozostawia bez rozpoznania, chyba że zachodzi jedna z przyczyn wymienionych w art. 439 lub art. 440.

W niniejszej sprawie nastąpiło cofnięcie zażalenia na postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w dniu 10 czerwca 2022 r., w sprawie sygn. akt D 1/21 o odmowie tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych radcy prawnego R. D..

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie dopatrył się występowania w sprawie okoliczności mowa w art. 439 i 440 k.p.k. Zatem zażalenie pozostawiono bez rozpoznania.

Skuteczne cofnięcie środka odwoławczego wpływa na uprawomocnienie się zaskarżonego orzeczenia. Formalna bowiem prawomocność orzeczenia, w związku z którym cofnięto środek odwoławczy, następuje z chwilą wydania przez sąd odwoławczy postanowienia o pozostawieniu go bez rozpoznania (post. SN z 25.04.1975 r., IV KRN 25/75) - tak: D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Komentarz pod redakcją Jerzego Skorupki, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa, 2015.

W związku z tym postanowiono jak w sentencji.

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr 86/IX/2015.